

Un colier cu care trebuie să fie împodobit orice creștin

2 Petru 1.1-11

Ce ne este dăruit

A doua epistolă a lui Petru începe cu enumerarea comorilor prețioase, care sunt dăruite fiecărui creștin născut din nou:

1. *O credință* care este la fel de prețioasă ca cea a apostolului Petru (versetul 1)

Credința este „mâna“ cu care cuprindem totalitatea adevărilor creștine. Ea este prețioasă, pentru că include toate lucrurile minunate, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru fiecare din noi și care ne aparțin pentru totdeauna, chiar dacă încă nu le vedem.

2. *Totul* în ceea ce privește *viața și evlavia* (versetul 3)

Ne este dăruit tot ceea ce ne face capabili pe acest pământ, în viața zilnică practică, pentru a descoperi natura dumnezeiască și pentru a realiza evlavia – relațiile sufletului cu Dumnezeu în temere și încredere. Să reținem că puterea *dumnezeiască* este cea care ne-a dat toate acestea, pentru ca să putem înainta în sfințire și să ajungem la slavă. Puterea morală a naturii omenești stricate nu trebuie să adauge *nimic* și nici nu poate.

3. Dumnezeu ne-a dăruit *promisiunile cele mai mari și prețioase* (versetul 4)

Față de promisiunile care le-au fost date părinților noștri, promisiunile dăruite nouă prin Hristos sunt „cele mai mari“. În parte, le savurăm deja acum. Ele cuprind: darul *Duhului Sfânt* al promisiunii (Efeseni 1.13; Galateni 3.14; Faptele Apostolilor 1.4; 2.33), promisiunea *vieții*, promisiunea *relației cu Dumnezeu Tatăl*, promisiunea *moștenirii veșnice* (Evrei 9.15), promisiunea *venirii Domnului*, promisiunea *dreptății* (Isaia 46.13; 51.6), promisiunea *slavei* (Romani 8.18 etc.).

Suntem părtași ai naturii dumnezeiești

Posedând aceste promisiuni care aparțin naturii omului nou, am fost făcuți părtași ai naturii dumnezeiești (versetul 4). Aceasta nu se referă la adevărul că suntem „în Hristos“ sau „copii ai lui Dumnezeu“, ci mai degrabă această expresie vrea să ne spună că avem parte în această lume de *natura morală a lui Dumnezeu*.

Ca atare, am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă („ați fugit“). Acest lucru a avut loc la întoarcerea la Dumnezeu. De atunci, gândurile noastre se pot mișca într-o sferă nouă și prin aceasta ne ținem practic departe de stricăciunea din lume.

Cel care nu este un „părtaș“, nu poate realiza acest lucru. Un exemplu în acest sens sunt persoanele amintite în 2 Petru 2.20, care s-au recunoscut de partea creștinismului, fără să fie într-adevăr mântuite. Se pare că ei „fugiseră de stricăciunea lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos“. Recunoașterea exterioară a adevărilor creștine i-a condus la o anumită despărțire de stricăciunea lumii. Dar ei n-au menținut această despărțire, căci ea nu a rezultat la ei din părtașia la natura dumnezeiască. Inima lor s-a întors la ceea ce au renunțat, în timp ce credinciosul *a fugit* odată pentru totdeauna. La el trebuie să existe din această clipă progres și dezvoltare în prezentarea practică a acestei realități.

Dumnezeu ne-a chemat prin slavă și virtute

Prima caracteristică a chemării noastre este *slava*. Cel care i s-a arătat lui Avraam în Mesopotamia și l-a chemat a fost Dumnezeuul *slavei* (Faptele Apostolilor 7.2). Ce imbold puternic a fost acesta pentru el de a părăsi regiunea aceea idolatră, țara și rudenia sa! În ascultarea credinței, a plecat pe cale, știind că duce la slavă. El nu a căutat-o în țara Canaan, ci și-a îndreptat privirile spre slava *cerească*, spre „cetatea care are temelii tari, al cărei arhitect și constructor este Dumnezeu“ (Evrei 11.10) și a săltat de bucurie că va vedea ziua Domnului (Ioan 8.56). Această nădejde a slavei i-a dat curaj să înainteze cu stăruință pe cărarea credinței și să învingă greutățile.

Pavel ne prezintă încă o imagine: *locul de întrecere* (1 Corinteni 9.24). Alergătorii aleargă; ei se gândesc la țintă, la premiu, la bucuria și onoarea de care vor avea parte cei dintâi. Toate acestea sunt așa de mult dorite de ei, încât își dau toate străduințele și depun mari eforturi să alerge. Chiar deja dinainte „se înfrânează în toate lucrurile“ pentru a nu fi prejudiciat succesul. Iar aici este vorba numai de o cunună trecătoare!

A doua caracteristică a chemării noastre este *virtutea*. În această alergare, care duce spre slava cerească, nu am putea atinge ținta, dacă am fi părăsiți. Dar pe o cale presărată cu greutate, ne este dăruit Duhul Sfânt al făgăduinței, suntem dotați cu „putere de sus“, așa încât putem alerga înainte cu energie spirituală, hotărâre și curaj.

De acest curaj ține despărțirea de rău, așa cum citim în Evrei 12.1: „Să dăm la o parte orice ne îngreuiază și păcatul care ne înfășoară așa de ușor și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea“. Aceasta este adevărata virtute, iar Domnul ne-a dat în acest sens, precum în toate, exemplul desăvârșit. El S-a împotrivit întregii rezistențe a dușmanului, S-a ținut despărțit de toate formele păcatului care veneau spre El din exterior și a suferit crucea care stătea înaintea Lui, disprețuind rușinea. Ce virtute, ce energie spirituală continuă! El a început, a realizat și a sfârșit alergarea în credință. De aceea a avut parte de o intrare triumfală în slavă, unde „porțile veșniciei“ (Psalmul 24.7, 9) s-au ridicat în fața Lui.

Responsabilitatea noastră

Să ne gândim acum la următoarele:

- dacă Dumnezeu mi-a dăruit prin puterea Sa dumnezeiască tot ce privește viața și evlavia,
- dacă sunt în posesia celor mai mari promisiuni,
- dacă sunt în această lume un părtaș al naturii dumnezeiești,
- dacă la sfârșitul călătoriei mele stă slava și răsplătirea,

atunci este inacceptabil să mă eschivez de responsabilitatea mea cu pretextul: „Sunt slab, ce să fac!“ și astfel să-mi scuz infidelitatea sau umblarea lumească.

Dacă Dumnezeu mi-a dăruit așa de mult, atunci El așteaptă de la mine să-mi dau „toată silința“ (versetul 5). Aceste lucruri nu pot fi posedate fără a le pune în practică. Acum este de la sine înțeles că voi aduna toate însușirile minunate ale naturii dumnezeiești enumerate în versetele 5-7 într-un colier cu care să-mi împodobesc viața spre gloriificarea Domnului.

Colierul format din opt inele (versetele 5-7)

1. *Credința* este primul inel al acestui colier. Omul primește viață din Dumnezeu numai prin credință. De aceea, fără acest inel, nu pot fi adăugate altele.

Toate însușirile enumerate în aceste versete sunt dependente unele de altele. Natura dăruită credinciosului de Dumnezeu este ca o plantă, a cărei sămânță conține deja în germene tot ceea ce trebuie să se dezvolte ulterior. Pentru ca o plantă să se dezvolte bine, are nevoie de condiții de viață favorabile: mediu de cultură bun, umezeală, căldură și lumină. Tot așa, și creștinul este

răspunzător să rămână în condiții favorabile de viață, deci în prezența Domnului. Apoi, el însuși trebuie să unească cu sârguință însușirile naturii dumnezeiești unele de altele și să le arate.

2. Credința trebuie să fie unită cu *virtutea*, despre care am vorbit deja, deci cu energia, curajul și hotărârea care sunt proprii naturii dumnezeiești și care ne fac capabili să învingem greutățile care se opun vieții de ascultare în dependență de Dumnezeu. Un creștin care se mulțumește numai cu o credință care îi dă un loc în cer, nu a înțeles de ce l-a lăsat Dumnezeu în lume după întoarcerea sa la El. Un astfel de creștin nu dezvoltă nici un fel de energie, de vitejie pentru a învinge greutățile pe care diavolul și carnea le opun unei umblări și unei slujiri în fidelitate. În Filipeni 3 găsim un exemplu frumos al virtuții. Pavel a făcut un lucru: a părăsit tot ceea ce l-ar fi putut reține și s-a îndreptat spre ținta care îi stătea înaintea în slavă.

3. Credinciosul trebuie să unească virtutea cu *cunoștința*. Dumnezeu nu-i poate împărtăși gândurile Sale unuia care nu folosește nici un fel de energie pentru a se despărți de rău în toate formele sale. Virtutea se caracterizează prin sfințire practică. Progresele în cunoaștere sunt deci în strânsă legătură cu o umblare sfântă și ca urmare cu ascultarea. Domnul Se descoperă aceluia care păzește poruncile Sale (Ioan 14.21). Cunoștința lui Dumnezeu este o lumină crescândă, care ne face capabili să dezvoltăm tot mai bine virtutea. Ea este ceva prețios pentru suflet, dar în același timp un foc mistuitor pentru tot ceea ce nu este de la Dumnezeu.

4. Cunoștința trebuie unită cu *înfrânarea*. Aceasta este capacitatea de a te stăpâni. Cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu descoperă înclinațiile naturii vechi, iar prin virtute (puterea și energia duhului) pot să le stăpânesc. Carnea se dă înapoi în fața înfrânării, pentru că aceasta îi sustrage cărnii ceea ce îi place. Acest lucru îl vedem la guvernatorul Felix, când Pavel i-a vorbit despre înfrânare (Faptele Apostolilor 24.25), deși acesta încă nu era mântuit. Apostolul voia să-i atingă conștiința și probabil i-a spus: Ar trebui să exerciți dreptate și să te stăpânești, în loc să trăiești în păcat și să cedezi poftelor cărnii tale. Dacă nu vei asculta de mine, vei cădea pradă judecății. Dar Felix nu a vrut să primească acest sfat și i-a dat drumul lui Pavel.

5. Capacitatea pentru stăpânirea de sine, conform cunoștinței lui Dumnezeu, se arată în altruism; voința este frântă, iar aceasta aduce *răbdare* care trebuie adăugată înfrânării. Fiind conștienți că nu putem aștepta nimic nici de la noi, nici de la oameni, trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Răbdarea este capacitatea necesară, datorită credinciosului de a suporta toate vicisitudinile cu privire la atingerea țintei.

Observăm că fiecare din aceste lucruri poate fi adăugat la celelalte numai atunci când cele precedente sunt realizate cu sârguință. Aceeași sârguință trebuie folosită apoi pentru a adăuga colierului următorul inel. Deseori facem greșeala de a rămâne la jumătatea drumului. Lui Lot i-a lipsit virtutea, lui Moise răbdarea, lui David înfrânarea, lui Solomon evlavia etc.

Slava care ne stă înaintea să ne *atrage*, iar virtutea să ne *antreneze* în întreaga alergare! După ce am alcătuit aici în credincioșie întregul colier, Dumnezeu va adăuga sus gloria.

6. Cu răbdarea putem suporta greutățile călătoriei, fără să fim descurajați din cauza vicisitudinilor pe care le întâlnim. Ele ne conduc spre Dumnezeu și ne fac conștienți că avem nevoie de El. Astfel, răbdarea este unită cu *evlavia*. Ea este, încrezându-ne deplin în El, realizarea relației noastre cu Dumnezeu, asociată cu teama de a-i dispăcea. Pavel îl îndemna pe Timotei să se deprindă să fie evlavios: „Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare“ (1 Timotei 4.7-8). Apostolul constată: „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig“ (6.6). Să fim atenți să nu se găsească la noi numai o formă de evlavie și numai *să pară* că umblăm și că Îi slujim lui Dumnezeu, în timp ce în realitate nu există nici o putere a evlaviei.

7. Evlavia, roada relației reale a sufletului cu Dumnezeu, trebuie să fie unită cu *dragostea frățască*, care încălzește relațiile noastre față de frați. Frații sunt toți cei născuți din Dumnezeu. Cui îi lipsește evlavia, acela duce lipsă și de dragoste frățască. Un astfel de credincios va avea întotdeauna de spus ceva rău despre frații săi. Evlavia ne conduce la a-i vedea pe frații noștri „în Hristos“, iubiți cu aceeași iubire, în care ne aflăm și noi. „Oricine iubește pe Cel care l-a născut iubește și pe cel născut din El“ (1 Ioan 5.1). Între Domnul și ai Săi există o legătură atât de intimă, încât imediat ce Îl iubim pe Isus, îi iubim și pe aceia care Îi aparțin.

8. În sfârșit, *iubirea* trebuie să încununeze și să pătrundă toate aceste lucruri. Dragostea este natura lui Dumnezeu. El S-a plecat spre noi în Hristos pentru a-Și arăta iubirea față de cei fără putere, față de nelegiuți, păcătoși și dușmani (Romani 5.6-10). Iubirea își are motivația în ea însăși și nu este niciodată dominată de ceea ce este atrăgător sau respingător pentru natura omenească. Ea nu are nici o legătură cu simpatia sau cu repulsia. „Nu caută folosul său.“ De aceea trebuie adăugată dragostei frățesti (a se vedea și Coloseni 3.12-14), pentru că în slăbiciunea noastră suntem înclinați să ne lăsăm impresionați de greșelile sau de calitățile fraților noștri, când este vorba de a arăta dragostea frățască. Pentru exercitarea unei astfel de iubiri, nu trebuie să fii născut din Dumnezeu, pentru că „și păcătoșii iubesc pe cei care-i iubesc pe ei“ (Luca 6.32).

Iubirea mă va determina să mă ocup de un frate, dacă în viața lui este ceva neadecvat, chiar și atunci când mi-a făcut o nedreptate. Ea mă îndeamnă să caut restabilirea sa conform învățăturilor Cuvântului.

Desigur, iubirea trebuie să fie câteodată și aspră, pentru că ea nu se poate face una cu răul. Unui creștin care umblă în neascultare, trebuie să-i atrag atenția asupra păcatului său, străduindu-mă să-l conduc la judecata de sine. Altfel, el pune păcatul în legătură cu natura dumnezeiască a dragostei. În 1 Ioan 5.2 citim: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, când iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui“. Dar niciodată păcatul fratelui nu trebuie să mă împiedice să-l iubesc.

Urmări temporare și veșnice

Apostolul spune: „dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi“, atunci vor rezulta urmări binecuvântate deja acum, dar și pentru veșnicie:

1. Aceste lucruri „nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos“ (versetul 8). Veți crește în cunoașterea Persoanei Sale slăvite, care de fapt trebuie să fie scopul vieții voastre. În loc să rămâneți copilași, veți deveni părinți care Îl cunosc pe Acela „care este de la început“ (1 Ioan 2.13, 14).

2. Prin aceasta veți întări în inimile voastre chemarea și alegerea voastră și vă veți caracteriza atât în fața fraților, cât și a lumii ca aleși (1 Tesaloniceni 1.4 și 8-10).

3. „Nu veți aluneca niciodată.“

4. „În felul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.“

Dragi prieteni, nu se cuvine să ne dăm toată silința în prezentarea și în alcătuirea acestui colier?